

URZĄD PATENTOWY



C 07 C 155/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

Nr 10940.

Kl. 12 o 23.

I. G. Farbenindustrie Aktiengesellschaft
(Frankfurt n. M., Niemcy).**Sposób otrzymywania związków zawierających siarkę.****Patent dodatkowy do patentu Nr 9561.**

Zgłoszono 3 lipca 1928 r.

Udzielono 23 sierpnia 1929 r.

Najdłuższy czas trwania patentu do 20 października 1943 r.

W pierwszym patencie dodatkowym do patentu Nr. 9561 opisano sposób, według którego można otrzymywać sole alicyklicznych kwasów dwutiokarbaminowych.

Znaleziono obecnie, że sole podobne, a między nimi również i takie, których drogą inną nie można otrzymać zupełnie albo z największymi tylko trudnościami można wytworzyć, skoro sole alicyklicznych kwasów dwutiokarbaminowych zadać solami innymi. Obróbka niektórych dwutiokarbaminowych soli alkalicznych solami jest znana. Chodzi tu jednak z jednej strony tylko o sole metali ciężkich kobaltu, niklu i miedzi, z drugiej zaś — nie o kwasy dwutiokarbinowe z drugorzędowych zasad ali-

cyklicznych, których stosowanie prowadzi właśnie do zastrzeganych cennych przemysłowo ciał.

Przykład I. Do otrzymanego w przykładzie III pierwszego patentu dodatkowego roztworu etyloszeście hydrofenyłodwutiokarbaminianu sodowego dodaje się roztwór 123 cz. chlorku barowego w 400 cz. wody. Sól barowa kwasu etylosześciehydrofenyłodwutiokarbaminowego wydziela się w postaci blaszek. Rozpuszczalność jej w wodzie o 50 — 60° wynosi 5%.

Przykład II. Otrzymana w przykładzie I sól barowa rozpuszcza się w 30-krotnej ilości wody w temperaturze 40 — 50° i dodaje, mieszając, stężony roztwór 124 cz.

siarczaniu magnezowego. Mieszaninę przesącza się i przesącz odparowuje w próżni. W ten sposób otrzymuje się dość łatwo rozpuszczalną w wodzie sól magnezową kwasu etyloheksahydrofenylodwutiokarbaminowego. Zastępując siarczan magnezowy siarczanem miedziowym, żelazowym lub cynkowym, otrzymuje się odnośną sól miedziową, żelazową lub cynkową.

Przykład III. Zastępując w przykładzie II siarczan magnezowy roztworem 99 cz. sześćhydroaniliny w 200 cz. kwasu solnego (18% -ego), otrzymuje się etylosześćhydrofenylodwutiokarbaminową sześćhydroanilinę w postaci cienkich igieł o punkcie topliwości 85 — 90°.

Stosując zamiast chlorku sześćhydroaniliny równoważną ilość chlorku dwucyklosześćaminy otrzymuje się etylosześćhydrofenylodwutiokarbaminian dwucyklohaksyloaminowy o punkcie topliwości 106 — 108°. Stosując chlorek dwufenyloguanidyny, otrzymuje się sól dwufenyloguanidynową o punkcie topliwości 90—95°, stosując chlorek etylenodwuaminy — otrzymuje się sól etylenodwuaminową o punkcie topliwości 67 — 71°, a stosując

chlorek aminoalkoholu — otrzymuje się odnośną sól etanoloaminy o punkcie topliwości 85 — 90°.

Przykład IV. Otrzymywany według przykładu II pierwszego patentu dodatkowego etylosześćhydro-o-tolylodwutiokarbaminian sodowy rozpuszcza się w wodzie i dodaje roztwór 70 cz. chlorku cynkowego. Trudnorozpuszczalna biała sól cynkowa kwasu etylosześćhydro-o-tolylodwutiokarbaminowego osiada i można ją otrzymać zapomocą odsączania i przemycia.

Zastrzeżenie patentowe.

Rozszerzenie chronionego patentem Nr 9561 oraz pierwszym patentem dodatkowym Nr 10650 sposobu wytwarzania soli alicyklicznych kwasów dwutiokarbaminowych, znamienne tem, że dwutiokarbaminiany zadaje się solami innemi.

I. G. Farbenindustrie
Aktiengesellschaft.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.